

НЕЩОДАВНО довелось мені бути в Тольятті, серед робітництва ушавленого ВАЗу. Після виступу підійшло до мене кілька літстудійців, які щойно побували на Всесоюзному фестивалі молоді поезії у Владивостоці. Навперобій ділилися вони враженнями од віршів Миколи Тимчака — молодого українського поета з Ровенщини. Його російські колеги були щасливі переповісти мені вірші, яких я не знав. А я порадові їхній молодечій радості за успіх ровесника — це по-перше, а по-друге, був щиро заінтригований і аж трохи пристрашений — чи справді це так, чи не сприймають занадто захоплені вазівці бажане за дійсне? В поезії так буває.

І ось вірші Миколи Тимчака переді мною — «Вітчизна» пропонує мені написати післямову до поетичного первослова. Доля наче навмисне зумовила такий інтригуючий дебют, аби перевіри-

ти його в безжальному ендшпілі критичного сприймання. Отож перешчитую вірші і вдруге, і втретє. Щоб не помилитися.

Передовсім радує повнота сприймання світу, повноголосся світу роз-

не замулюються. Отож перше — сприймання повноти аж до безміру нещадної краси світу, його незбагнених вихорів і смерчів.

Та коли прочитаєте пропоновані вірші, запитаєте, а чому це я почи-

ПІСЛЯМОВА ДО ВІРШІВ МИКОЛИ ТИМЧАКА

кривається на весь обшир молодих грудей. Палітра справді таки щедра, але вже вивірена. Зайвини мало, слова знають своє місце. Сприяти повноту краси світу — від найдрібнішої бадилли до безмежжя зоряного неба — це саме здоров'я поета, це сама необхідність мистецького покликання. Микола Тимчак має цей щасливий дар самої долі, видно, що не відразу відкрив він у собі повноту цих джерел, але вони вже нуртують і хай же ніколи

наю з краси світу, з повноти сприймання всього і вся, коли перше, що вражає і заповнює в поезії, — це самий всепроникний біль, всезаповнення співчуттям і тужливим співпереживанням. Коли ви не тільки їздите і літаєте, а інколи і ходите пішки, ніколи вже не забути вірш повний туги і екологічного волання, присвячений Його Підземності Кротові, а через нього і немудрому дядькові, який все полює за тим кротом: Торік вам згасла

жінка. Лиш слюта Ціліську осінь плакала над нею. Душа до вас прийшла попід землею — Не бийте, вуйцю, чорного крота! Не бийте, вуйцю! В нього вочевидь

сільському цвинтарі колінами», то не так згадується своє «Проломіть коліньми землю!», як розпросторюється в тобі усвідомлення того, що в молодій талановитій людині органічно переплелися в нероз'єданому

Жіночі рученьки, бо мають все роботу. Осліплий від чорнозему і поту Він знає завше, де землі болить.

Одного цього вірша вже вистачило б для того, щоб сказати — Микола Тимчак, учитель з Дубно, поет. Коли перечитуєш його твори, присвячені близьким людям, от хоча б «Сповідь (пам'яті мого тата)», коли разом з ним у тебе виникає бажання «Ех, ви топтати б усю траву на

шлюбі Краса і Біль. Ці два компоненти, неоконечно висловлюючись, і будуть надійно слугувати молодому майстрові в його подальших шуканнях і зверненнях. Біль за красу й чистоту світу і обстоювання її у небчисленних битвах буднів.

І ще про третю рису обдарування хотілося б сказати кілька слів. Зветься вона — довірливість інтонації, правильно поставлений голос, органічність вислову. Органіка добірних зерен слова,

відсутність котурнів, уміння висловитись так невимушено, щоб тобі повірили. В кращих віршах Миколи Тимчака це вже є. Вірш «Крок», написаний на правічну жіночу тему, відкриває її новим і чистим освітленням: Затяте жіноцтво, святе у своїй неповорі! Губами притримує зойби і вимолює крок

Отой, що поперед мужка у щасті і в горі. Отой — під фатою фатальною — на рушійчон Отож тепер насмілюсь сказати, що літстудійці в Тольятті не помилились: Микола Тимчак справжній поетичний хист. Надіємось, що не вдовзі з'явиться його перша книжка, за якою вже будуть стежити ті, хто небайдужий до припливу нових хвиль поетичного українського слова. Віщирого серця вітаємо його, бажаємо щасливого вітру в молодечі вітрила